

Sygn. akt I C 587/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Tęcza – Paciorek

Protokolant Anna Dymarska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r. w Wałbrzychu

sprawy z powództwa B. L.

przeciwko I. G., J. G. i K. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych I. G., J. G. i K. R. na rzecz powódki B. L. kwoty po 3.488,15 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt osiem złotych i piętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty niniejszego procesu.

UZASADNIENIE

Powódka B. L. wniosła przeciwko pozwany I. G., J. G. i K. R., zobowiązanym solidarnie, pozew o zapłatę kwoty 20.928,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwani I. i J. G. pozostając w związku małżeńskim zaciągnęli pożyczkę w Funduszu Regionu (...), na prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...). Poręczycielami wekslowymi tej pożyczki byli K. R., E. M. (1) i B. L.. Od samego początku pożyczka nie była spłacana regularnie przez pożyczkobiorców, którzy uchylali się od jej spłaty. (...) wypowiedział im umowę pożyczki. Powódka wraz z E. M. (1) doprowadziły do spisania porozumienia z (...) w dniu 31 października 2003 r. Do długu przystąpiła wówczas M. R., córka pozwanych I. i J. G.. Pożyczkobiorcy jednak nadal nie spłacali pożyczki, dlatego też (...) wystąpił do Sądu przeciwko wszystkim osobom, również poręczającym pożyczkę, uzyskując w dniu 07 lutego 2006 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. W toku dalszego postępowania spłat pożyczki dokonywała głównie powódka oraz E. M. (1), która jako pierwsza została zwolniona przez (...) z długu. Po niej z długu została zwolniona również powódka. B. L. wzywała pozwanych do spłaty zapłaconej przez nią części długu, jednak bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia w związku z tym wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2003 r. Fundusz Regionu (...) w W. zawarł z I. G. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) z siedzibą w W. umowę pożyczki kwoty 100.000 zł na okres 36 miesięcy z oprocentowaniem zmiennym, równym stopie kredytu lombardowego NBP. Spłata rat pożyczki miała przebiegać w cyklach miesięcznych, począwszy od pierwszego miesiąca po uruchomieniu środków pożyczki z uwzględnieniem 3-miesięcznego okresu karencji w

splacie rat kapitału. Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel in blanco do kwoty 130.000 zł wystawiony przez I. G. i J. G., a poręczony przez E. M. (2) (obecnie M.), B. L. i K. R. oraz podpisane przez wyżej wymienionych deklaracje wekslowe.

dowód: umowa pożyczki z dnia 24.02.2003 r., k. 5 – 8

przesłuchanie powódki B. L. , k. 64

przesłuchanie pozwanego J. G., k. 64

W związku z nie wywiązywaniem się pożyczkobiorcy z postanowień w/w umowy pożyczki Fundusz Regionu (...) z dniem 13 października 2003 r. wypowiedział I. G. umowę a należność z niej wynikającą, tj. kapitał w wysokości 99.717,61 zł oraz odsetki od należności przeterminowanych w wysokości 136,19 zł postawił w stan natychmiastowej wymagalności.

dowód: wypowiedzenie z dnia 13.10.2003 r., k. 9 – 11

W dniu 31 października 2003 r. między wierzycielem – Funduszem Regionu (...) a pożyczkobiorcą I. G., jej małżonkiem J. G., poręczycielami B. L., E. M. (1) i K. R. oraz jego małżonką M. R., która przystąpiła do długu, zawarta została umowa dotycząca sposobu spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2003 r. Powyższe osoby zgodnie oświadczyły, że są solidarnie odpowiedzialni za spłatę zadłużenia w łącznej wysokości 99.853,80 zł. W umowie należność rozłożono na 36 oprocentowanych rat po 3.071,79 zł każda. W § 6 powyższej umowy zastrzeżono, że w przypadku braku zapłaty przez dłużników solidarnych dwóch kolejnych rat w pełnej wysokości omawiana umowa utraci moc, a wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia pełnej wysokości należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2003 r. oraz wystawionego na zabezpieczenie wynikających z niej roszczeń weksla.

dowód: umowa z dnia 31.10.2003 r., k. 12 – 14

przesłuchanie powódki B. L. , k. 64

przesłuchanie pozwanego J. G., k. 64

W związku z nie wywiązywaniem się przez dłużników z umowy zawartej w dniu 31 października 2003 r. Fundusz Regionu (...) w dniu 28 kwietnia 2005 r. odstąpił od w/w umowy i wezwał dłużników do zapłaty kwoty 84.748,05 zł (w tym niespłacony kapitał w kwocie 76.169,06 zł oraz odsetki od należności przeterminowanych liczone od dnia 28 kwietnia 2005 r. w wysokości 8.578,99 zł). Do chwili odstąpienia od umowy przez wierzyciela, dłużnicy spłacili łącznie kwotę 31.485,31 zł, która zaliczona została przez wierzyciela na spłatę kapitału w wysokości 23.548,55 zł, zaś w wysokości 7.836,76 zł na poczet spłaty odsetek.

dowód: akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C (...)

W dniu 22 września 2005 r. wierzyciel wezwał dłużników: I. G., J. G., B. L., E. M. (1) i K. R. do wykupu weksla wskazując w wezwaniu, że wysokość należności wynosi 87.861,18 zł i określając termin wykupu weksla na dzień 03 października 2005 r.

dowód: akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C (...)

W dniu 07 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy wŚ. (...), w sprawie o sygn. akt I Nc (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał dłużnikom I. G., J. G., B. L., E. M. (1) i K. R., aby zapłacili solidarnie na rzecz Funduszu Regionu (...) w W. kwotę 89.991,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.114,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W dniu 16 marca 2007 r. powyższy tytuł egzekucyjny po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności w stosunku do dłużników I. G., J. G., E. M. (1) i K. R., został wydany wierzycielowi.

Na skutek wniesienia przez B. L. zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 07 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w Ś. (...) wyrokiem z dnia 21 marca 2007 r. uchylił w/w nakaz w części dotyczącej odsetek ustawowych za okres od dnia 19 stycznia 2006 r. do dnia 05 marca 2006 r. w kwocie 1.300 zł i w tej części postępowanie umorzył, zaś w pozostałym zakresie nakaz zapłaty utrzymał w mocy, przyjmując płatność odsetek ustawowych od dnia 06 marca 2006 r. do dnia zapłaty.

dowód: kserokopia nakazu zapłaty z dnia 07.02.2006 r., k. 4

akta Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. I C (...)

E. M. (1) z tytułu spłaty pożyczki z dnia 24 lutego 2003 r. wpłaciła wierzycielowi łącznie kwotę 94.553,26 zł. Wierzyciel zwolnił E. M. (1) z pozostałej części długu wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 07 lutego 2006 r. w zakresie pozostałych odsetek ustawowych od należności głównej, kosztów sądowych i adwokackich oraz kosztów egzekucyjnych.

B. L. do dnia 18 listopada 2008 r. spłaciła wierzycielowi łącznie kwotę 19.328,89 zł. W ostateczności B. L. spłaciła na rzecz wierzyciela kwotę 35.854,34 zł, przy wierzytelności w ogólności 136.587,58 zł. Wierzyciel w dniu 01 lipca 2015 r. zwolnił B. L. z pozostałej części długu wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 07 lutego 2006 r. w zakresie pozostałych odsetek ustawowych od należności głównej.

dowód: wyliczenie spłat, k. 15 – 17

oświadczenie z dnia 01.07.2010 r., k. 18

akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C (...)

Nakazem zapłaty z dnia 19 maja 2008 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w W. (...) nakazał pozwanym J. G., B. L. i K. R., aby zapłacili na rzecz E. M. (1) kwoty po 18.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lipca 2007 r. do dnia zapłaty oraz kwoty po 2.625 zł tytułem kosztów postępowania.

W stosunku do pozwanych J. G. i K. R. nakaz uprawomocnił się, a wobec złożenie sprzeciwu przez B. L., Sąd ostatecznie zasądził od niej na rzecz E. M. (1) kwotę 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2008 r. Apelacja od powyższego orzeczenia została oddalona.

dowód: akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C (...)

Pismem z dnia 21 października 2013 r. B. L. wezwała I. G., J. G., K. R. i M. R. do zapłaty na jej rzecz kwoty 20.928,89 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwania powyższe osoby odebrały w dniu 22 października 2013 r.

dowód: wezwanie z dnia 21.10.2013 r., k. 19 – 22

przesłuchanie powódki B. L. , k. 64

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24 lipca 2014 r., w sprawie o sygn. akt I C (...), zostało oddalone powództwo B. L. przeciwko I. G., J. G., K. R. i M. R. o zapłatę kwoty po 15.000 zł od każdego z pozwanych wynikającą ze spłaty przez nią roszczenia wobec wierzyciela, kwoty po 2.157 zł, odsetek od kwoty 1.918 zł, kosztów pocztowych w kwocie 167,95 zł i kwoty 3.275,45 zł tytułem dochodzenia odsetek wyliczonych od wszystkich zaległych odsetek.

Apelację od powyższego złożyła B. L..

Sąd Okręgowy w Świdnicy w wyroku z dnia 05 lutego 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 3.018,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2014 r. oraz rozliczył koszty procesu między stronami.

dowód: akta sprawy tut. Sądu o sygn. I C (...)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przede wszystkim przez powódkę, które to dokumenty nie były podważane w żaden sposób przez pozwanych.

W pierwszej kolejności w niniejszej sprawie należy wskazać, że pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia wysuniętego przez powódkę w pozwie.

Powyższy zarzut jednak nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w oparciu o przepis art. 118 k.c. należy wskazać, że roszczenie regresowe dłużnika solidarnego przedawnia się z upływem lat 10. W niniejszej sprawie roszczenie nie jest, bowiem związane z prowadzeniem przez którąkolwiek ze stron działalności gospodarczej. Bieg przedawnienia rozpoczyna się natomiast od dnia, w którym stało się wymagalne, co wynika z art. 120 § 1 k.c. Natomiast podstawą roszczenia, do którego należy się odwołać w niniejszym postępowaniu jest nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 07 lutego 2006 r. przez Sąd Okręgowy w Ś. (...) w sprawie o sygn. akt I Nc (...), w którym sąd nakazał dłużnikom I. G., J. G., B. L., E. M. (1) i K. R., aby zapłacili solidarnie na rzecz Funduszu Regionu (...) w W. kwotę 89.991,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.114,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W dniu 16 marca 2007 r. powyższy tytuł egzekucyjny po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności w stosunku do dłużników I. G., J. G., E. M. (1) i K. R., został wydany wierzycielowi. Natomiast pozew w niniejszej sprawie został złożony przez powódkę w dniu 03 marca 2015 r., a zatem przed upływem 10 lat.

Przechodząc do rozważań dotyczących podstawy prawnej roszczenia wysuniętego przez powódkę, wskazać należy, że powódka swoje roszczenie względem pozwanych opiera o treść art. 376 § 1 k.c. zgodnie, z którym, jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników, jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych. Powyższe uregulowanie znajdzie zastosowanie w niniejszej sprawie. Wprawdzie zarówno B. L., jak i K. R. byli poręczycielami weksla własnego I. G. i J. G., to jednak do roszczeń regresowych między nimi nie należy stosować przepisów prawa wekslowego. Zobowiązanie z weksla przestaje, bowiem istnieć z chwilą zastąpienia go tytułem wykonawczym opartym na prawomocnym wyroku bądź nakazie zapłaty (vide: wyrok SN z dnia 29.05.1947 r., I C 608/45, OSN 1948/I, poz. 18). A zatem do wzajemnych roszczeń stron niniejszego procesu należy stosować przepisy k.c. o roszczeniach regresowych między dłużnikami solidarnymi.

Bezspornym pozostaje, że zarówno powódka, jak i pozwani, a nadto E. M. (1) byli solidarnie zobowiązani do zapłaty długu względem wierzyciela Funduszu Regionu (...), wynikającego z umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2003 r. udzielonej przez w/w Fundusz I. G.. Solidarny charakter odpowiedzialności wymienionych wynika z umowy zawartej z wierzycielem w dniu 31 października 2003 r. Za dłużnika solidarnego należy uznać także M. R., która w dniu 31 października 2003 r. przystąpiła do długu, pomimo, że taki charakter jej odpowiedzialności nie został wyraźnie zastrzeżony w w/w umowie ani nie wynika z przepisów ustawy (art. 369 k.c.). W orzecznictwie i doktrynie wskazuje się jednak, że solidarność może być w umowie zastrzeżona nie tylko w sposób wyraźny przez użycie określenia „solidarność” lub odwołanie się do art. 366 i n., ale także może wynikać z treści umowy w sposób dorozumiany. Takie dorozumiane zastrzeżenie solidarności ma miejsce np. w przypadku kumulatywnego przystąpienia do długu (vide: wyrok SN z dnia 12.10.2001 r., V CKN 500/2000, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 90, a także w wypowiedziach piśmiennictwa do wyroku SN z dnia 06.11.1972 r., III CRN 266/72, OSNCP 1973/9, poz. 160).

Okoliczność, że wierzyciel pozwał o zapłatę długu jedynie zobowiązanych z weksla zabezpieczającego spłatę pożyczki z dnia 24 lutego 2003 r., tj. I. G., J. G., jako wystawców weksla własnego oraz poręczycieli E. M. (1), B. L. i K. R., nie spowodowało, że M. R. przestała być dłużnikiem solidarnym. Wierzycielowi, bowiem, stosownie do treści art. 366 k.c., przysługuje prawo wyboru dłużnika, od którego może żądać spełnienia świadczenia w całości lub w części. Uprawnienie to nie podlega żadnym ograniczeniom zarówno w zakresie korzystania przez wierzyciela z sądowej drogi

dochodzenia roszczeń, jak i drogi postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel może, więc dochodzić swoich roszczeń jednym pozwem przeciwko wszystkim lub tylko niektórym dłużnikom albo odrębnymi pozwami przeciwko każdemu (niektórym) z nich (vide: wyrok SN z dnia 05.11.1966 r., II CR 387/66, OSNCP 1967, nr 7, poz. 133), a egzekucję może skierować jednocześnie przeciwko wszystkim dłużnikom, kilku z nich lub jednemu.

Powódka B. L. dochodzi niniejszym pozwem od pozwanych solidarnie zapłaty kwoty 20.928,89 zł. Roszczenie zwrotne wynika z faktu spełnienia świadczenia przez jedną z osób współodpowiedzialnych za dług i mają za przedmiot dokonanie repartycji ciężaru długu, są traktowane, jako mające osobny tytuł (podstawę prawną). Tytułem tym nie jest fakt spełnienia świadczenia, ale wynika on ze stosunku prawnego, który usprawiedliwia taką, a nie inną repartycję ciężaru długu. Istnienie i zakres roszczeń regresowych między dłużnikami solidarnymi zależy od treści istniejącego między dłużnikami stosunku prawnego. Treść tego stosunku określa umowa, orzeczenie sądu lub ustawa. Jeżeli zgodnie z treścią stosunku prawnego istniejącego między dłużnikami solidarnymi nie są wyłączone roszczenia regresowe między nimi i z treści tego stosunku nie wynika zakres roszczeń regresowych, dłużnik, który spełnił świadczenie, może żądać od każdego z pozostałych dłużników zwrotu w częściach równych, tj. takiej części spełnionego świadczenia, jaka wynika z jego podziału przez liczbę dłużników. Bierze się w tym wypadku pod uwagę zarówno dłużników zobowiązanych do świadczenia na rzecz wierzyciela orzeczeniem sądowym, jak i tych, przeciwko którym wierzyciel nie dochodził swych roszczeń sądownie (vide: wyrok SN z dnia 13.10.1986 r., I CR 278/86, OSNCP 1988, nr 1, poz. 16). Podkreślić należy, że między współdłużnikami zobowiązanymi do zaspokajania roszczenia regresowego nie zachodzi odpowiedzialność solidarna. Dla dopuszczalności roszczenia regresowego nie ma znaczenia, czy świadczenie spełnione zostało dobrowolnie, czy w drodze egzekucji. Przy ustalaniu części, jakich od pozostałych dłużników może żądać dłużnik, który spełnił świadczenie, uwzględnia się poza świadczeniem głównym także spełnione świadczenia uboczne. Jednakże odsetki za opóźnienie i kary umowne mogą być przedmiotem roszczenia regresowego skierowanego tylko do tych dłużników, którzy popadli w opóźnienie w wykonaniu zobowiązania i tylko w wysokości wynikającej z okresu opóźnienia każdego z tych dłużników. Wszelkie koszty (koszty procesu, postępowania zabezpieczającego, egzekucji) również mogą być objęte roszczeniem regresowym, ale tylko w stosunku do tych dłużników, którzy pozostawali w stanie opóźnienia wykonania zobowiązania w chwili, gdy koszty te powstały.

Jak wynika z dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego, powódka B. L. spłaciła na rzecz wierzyciela kwotę 20.928,89 zł. Nie pozostawia natomiast wątpliwości, że kwota ta nie wyczerpała całości długu. Nie mniej jednak w tym miejscu wskazać należy, że jakkolwiek nieodzowną przesłanką nabycia przez dłużnika solidarnego roszczenia regresowego jest uiszczenie wierzycielowi świadczenia, to jednak nie jest konieczne zaspokojenie wierzyciela w całości. Wystarczy, bowiem spełnienie przez jednego z dłużników solidarnych przynajmniej takiej części świadczenia należnego wierzycielowi, która według treści stosunku prawnego istniejącego między dłużnikami przekracza część, do której zobowiązany był ten dłużnik (vide: wyrok SN z dnia 12.10.2001 r., V CKN 500/00, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 90).

Z materiału zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu nie wynika nadto, aby strony, jako dłużników solidarnych łączył jakikolwiek umowny stosunek prawny bądź wynikający z orzeczenia sądu, a który określałby zakres ich wzajemnych roszczeń regresowych. Brak też jakichkolwiek dowodów na okoliczność, by strony niniejszego procesu wyłączyły roszczenia regresowe między sobą. A zatem w sprawie znajdzie zastosowanie przepis art. 376 § 1 k.c., zgodnie, z którym jeżeli z treści stosunku prawnego istniejącego między współdłużnikami nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił może żądać zwrotu w częściach równych, przy czym część przypadającą na dłużnika niewypłacalnego rozkłada się między współdłużników.

Dodatkowo wskazać należy, że istnienie solidtarnej odpowiedzialności dłużników nie wyłącza możliwości zawarcia przez wierzyciela z którymkolwiek z dłużników umowy, w której wierzyciel zwolni tego dłużnika z długu. Dla czynności tej ustawa nie wymaga zgody pozostałych współdłużników. Zdarzenie takie jest niewątpliwie korzystne dla dłużnika zwolnionego, może natomiast pogorszyć położenie pozostałych współdłużników. Jednakże z mocy art. 373 k.c. zwolnienie jednego z dłużników solidarnych z długu jest wobec współdłużników bezskuteczne i to niezależnie od tego, czy w danych okolicznościach pogarsza ich położenie. Dlatego też w niniejszej sprawie zwolnienie z długu E. M. (1) i B. L. pozostaje bez wpływu na roszczenia regresowe między współdłużnikami.

Przechodząc do rozważań dotyczących wysokości żądania objętego pozwem, wskazać należy, że skoro powódka B. M. spłaciła zadłużenie względem wierzyciela w kwocie 20.928,89 zł, dłużników solidarnych zaś jest łącznie sześciu (powódka B. L., pozwani I. G., J. G. i K. R. oraz E. M. (1) i M. R.), to część przypadająca do spłaty na każdego ze współdłużników – wobec braku między nimi odmiennej umowy – wynosi 3.488,15 zł ($20.928,89 \text{ zł} : 6 = 3.488,15 \text{ zł}$). Jako że powódka spłaciła wierzycielowi część długu przenoszącą jej udział w wysokości 3.488,15 zł, może żądać od pozostałych pięciu współdłużników kwoty, która wynika z dokonanej przez nią nadpłaty ($17.440,74 \text{ zł} : 5 = 3.488,15 \text{ zł}$). Dlatego też jej powództwo względem pozwanych mogło zostać uwzględnione jedynie, co do kwoty 3.488,15 zł wobec każdego z pozwanych, zaś w wysokości tę kwotę przenoszącej oraz w zakresie solidarności pozwanych, podlegało oddaleniu.

Przy obliczaniu części równych świadczenia spełnionego przez powódkę Sąd wziął pod uwagę wszystkich współdłużników, albowiem w toku procesu w żaden sposób nie zostało wykazane, aby którykolwiek z nich był niewypłacalny, co mogłoby skutkować rozłożeniem przypadającej na niego części na pozostałych współdłużników.

Mając natomiast na uwadze treść art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, należy uznać, że roszczenie powódki w tym zakresie jest uzasadnione, jednak nie od daty, jaka została wskazana w pozwie. Powyższy przepis wyraża, bowiem zasadę, że odszkodowanie za opóźnienie z zapłatą długu pieniężnego polega zawsze na odsetkach. Równocześnie przepis ten potwierdza pewną prawidłowość, że jakiegokolwiek opóźnienie w terminowej realizacji świadczenia pieniężnego, z uwagi na zmianę siły nabywczej pieniądza, przynosi zawsze uprawnionemu szkodę w postaci wielkości oprocentowania, które wierzyciel by uzyskał, gdyby należne świadczenie pieniężne otrzymał w terminie i podjął w odniesieniu do otrzymanej sumy pieniędzy decyzję o ich ulokowaniu w banku. Przyjając zatem należy założenie, iż opóźnienie w wykonaniu świadczenia pieniężnego zawsze rodzi szkodę, bez względu na to, jakie zamiary w odniesieniu do oczekiwanego świadczenia miał wierzyciel (wyrok SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 635/10, LEX nr 1001288; wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, LEX nr 1129170). Mając świadomość skutków opóźnienia w wykonaniu zobowiązania, dłużnik powinien miarkować, czy narażać się na niebezpieczeństwo zapłaty odsetek ustawowych, czy poszukać źródła sfinansowania długu.

Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Przepis ten wskazuje na obiektywny stan faktyczny, który jest podstawą postawienia dłużnikowi zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania. Natomiast w odniesieniu do niniejszej sprawy wskazać należy, że w dniu 22 października 2013 r. pozwani odebrali wezwania do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem nadane przez powódkę. Jednocześnie B. L. zakreśliła w każdym wezwaniu termin 7 dni od dnia otrzymania wezwania na zapłatę żądanej kwoty. Zatem to od dnia 30 października 2013 r., a więc po upływie powyższego terminu pozwani pozostawali w zwłoce w płatności, co uzasadniało naliczanie odsetek ustawowych.

Sąd w niniejszej sprawie pominął dowód z przesłuchania pozwanych I. G. i K. R. wobec ich niestawiennictwa, mimo prawidłowego wezwania.

Sąd oddalił również wniosek pełnomocnika o odroczenie rozprawy w dniu 27 maja 2015 r., gdyż w ocenie Sądu wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.